

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 197/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. M. R., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cob 194/2009 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 55/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cob 194/2009 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod 1 Obdo 55/2010.

Predmetom sťažnosťou napadnutých konaní bolo rozhodovanie o žalobe obchodnej spoločnosti S., a. s., Ž. (ďalej len „žalobca“), podanej proti sťažovateľke o úhradu zmluvných plnení vyplývajúcich zo vzájomných obchodno-závazkových vzťahov. Vo veci rozhodol najskôr Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) tak, že sťažovateľku zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 73 846,91 € spolu so 16 % ročným úrokom z omeškania počítaným z dlžnej sumy 73 846,91 € od 3. marca 2004 do zaplatenia. Krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 14 Cob 194/2010 z 11. novembra 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 Cob 48/2009 z 5. júna 2009 vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi sumu 73 846,91 € s prísl. a v časti nevyjadreného určenia plnenia na účet postupníka zmenil rozsudok okresného súdu tak, že sťažovateľka bola povinná priznanú sumu zaplatiť na účet postupníka - obchodnej spoločnosti A, s. r. o., V. (ďalej len „postupník“). Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo 55/2010 z 29. novembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) odmietol dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Cob 194/2009 z 11. novembra 2009 z dôvodu jeho neprípustnosti.

Z obsahu sťažnosti vyplýva nesúhlas sťažovateľky s názorom krajského súdu, ktorý mal za novú argumentáciu sťažovateľky považovať odvolací dôvod, ktorým sťažovateľka namietala zmenu petitu žalobcu o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť sumu priznanú rozsudkom okresného súdu na účet postupníka bez procesného rozhodnutia o zmene návrhu podľa § 95 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Sťažovateľka predovšetkým namieta, že žalobca si túto pohľadávku vymáhal ako vlastnú bez toho, aby ju v súlade so zmluvou vymáhal vo svojom mene na účet postupníka. V podrobnostiach sťažnosti uvádza: „*O zmätočnosti a nepodloženosti nároku navrhovateľa*

svedčia jeho neustále zmeny a dôvody uplatnenia nároku, keď navrhovateľ si pôvodne svoj nárok uplatňoval podľa listiny o uznaní záväzku, neskôr podľa dohody o splátkach a odpustení dlhu, pričom zas tvrdil, že bod III. Dohody o splátkach je neplatným z dôvodu, že nie je možné sa dopredu vzdať svojho nároku. Neskôr si zase protirečil, že jeho nárok nie je premlčaný a že žalobu nedal predčasne, pričom v podnete na mimoriadne dovolanie a v príkrom rozpore svojich doterajších tvrdení sám uvádzal, že návrh voči odporcovi podal ešte pred splatnosťou pohľadávky sťažovateľa a je teda predčasne podaný...

I napriek viacerým námietkam odporcu - sťažovateľa sa však súd - ani prvostupňový a ani odvolací so zmenou žaloby navrhovateľa nevysporiadali, o tejto otázke nerozhodli, nezaoberali sa ňou ako keby neexistovala, pričom v danom prípade je rozhodujúce to, že k faktickej zmene žaloby žalobného petitu došlo dňa 7. 4. 2009 a tým aj zmene pôvodného návrhu navrhovateľa. Týmto postupom súdov podľa názoru sťažovateľa oba súdy porušili aj ust. §-u 1 až 3, § 95 O. s. p. ...

Za zmenu návrhu treba považovať, ak navrhovateľ z nezmeneného skutkového základu požaduje viac alebo iné plnenie, prípadne rovnaké plnenie, ale na základe iného skutkového základu. Každá takáto zmena návrhu je možná len so súhlasom súdu a súd o nej rozhodne uznesením a je dôležitá aj z hľadiska plynutia premlčacích a prekluzívnych lehôt, keďže hmotno-právne účinky zmeneného návrhu nastávajú dňom jeho doručenia súdu...

Sťažovateľ namieta, že odvolací súd porušil zásadu dvojinštančnosti súdneho konania. ... Tento postup odvolacieho súdu mal za následok odňatie možnosti domáhať sa preskúmania skutkových zistení a na ne nadväzujúcich právnych záverov, na ktorých svoje rozhodnutie v odvolacom konaní založil. ... Takéto konanie prvostupňového súdu malo byť dôvodom pre zrušenie rozsudku odvolacím súdom, čo však odvolací súd neurobil...

Sťažovateľ sa taktiež nemôže stotožniť s dôvodením súdov, že síce bolo zrejmé, že pohľadávka navrhovateľa v čase jeho podania nebola splatná ... avšak táto splatnosť nastala do momentu vyhlásenia rozhodnutia vo veci, tak potom nie je možné nazerať na túto pohľadávku, práve okolnosťou plynutia času, za predčasnú a posudzovať jej nezrelosť ku dňu podania žaloby.

Tento výklad prvostupňového a odvolacieho súdu je v rozpore s doterajšou praxou v rozhodovaní súdov v SR, keď medzi prvými podmienkami konania, ktoré súd skúma pri podaní návrhu účastníka je, či je pohľadávka - istina uvedená v žalobnom návrhu splatná. Preto toto dôvodenie súdu považujeme za arbitrárne, v rozpore s platnými právnymi

predpismi a požadovanými podmienkami pri podávaní návrhov na súd. Týmto postupom súdu tak došlo k zvýhodneniu jedného účastníka konania na úkor druhého účastníka, porušenia § 1, § 2, § 3 O. s. p. čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy.

Za nenáležité a zavádzajúce považuje sťažovateľ dôvodenie odvolacieho súdu, že sa sťažovateľ navrhol zaoberať kompenzáciou jeho protipohľadávky so žalovanou istinou až v odvolacom konaní a použil to ako nové tvrdenie v rámci použitej obrany. ...

Dôvodenie odvolacieho súdu v tejto časti rozsudku ako aj to, že k vzájomnému započítaniu pohľadávok nemohlo dôjsť z dôvodu, že odporcova pohľadávka je sporná pokladáme za nesprávne a nepreskúmateľné a v príkrom rozpore s platnými právnymi predpismi, vykonaným dokazovaním a nemôže byť takýmto názorom nahradené procesné pochybenie prvostupňového súdu ako i argumentácia odvolacieho súdu, že dovolateľ toto svoje tvrdenie použil až v odvolacom konaní ako svoju obranu. Sťažovateľ opätovne poukazuje, že kompenzačnú námietku vzniesol ešte na pojednávaní dňa 18. 2. 2005...“.

Sťažovateľka namieta aj rozdielny prístup súdov k podávaným dôkazom zo strany žalobcu, ktoré mali byť považované za relevantné na rozdiel od jeho návrhov, na ktoré ohľad braný nebol. Rovnako namieta i výklad predložených listín súdmi odkazujúc na „všeobecne platný princíp, podľa ktorého ak sú v listinách použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do nich uložil... V danom prípade však všeobecné súdy zvolili taký výklad, ktorý prikladá jednej vybranej listine, ktoré uzatvorili medzi sebou navrhovateľ so sťažovateľom veľmi iracionálne konsekvencie pre jednu z jej strán (navrhovateľa) proti strane druhej. ... Existencia samotného dôkazu - predložených listín, bez vyhodnotenia a väzby na ostatné dôkazné prostriedky s dostatočnou výpovednou hodnotou na preukázanie opačných skutočností tvrdených navrhovateľom nevytvorila dostatočný podklad pre závery prvostupňového súdu.“.

Napokon sťažovateľka uvádza, že nemala „možnosť sa k veci vyjadriť pred odvolacím súdom počas celého priebehu pojednávania a ani v závere pojednávania zaujať stanoviskom svojim prednesom. Rovnako vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu nebolo odporcovi predložené v primeranej lehote - aby mohol k vyjadreniu zaujať kvalifikované stanovisko, alebo bolo doručené až na pojednávaní krátkou cestou. ... Vzhľadom aj na tieto

závažné skutočnosti preto rozsudok považujeme aj z týchto dôvodov za nepreskúmateľný, náležité neodôvodnený a arbitrárny. Odôvodnenie rozhodnutia dovoľuje účastníkovi konania posúdiť, ako súd v jeho veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci, pričom súd uvedie právnu normu, pod ktorú subsumoval tieto uvedené zistenia. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia však nemožno považovať za dostatočné po skutkovej i právnej stránke...

Sťažovateľ má za to, že z postupov prvostupňového, odvolacieho súdu ako aj dovolacieho súdu vyplýva, že tieto rozhodli v danej veci celkom formalistický, svojvoľne a arbitrárne bez toho, že by mal ich výrok rozumný základ v obsahu spisu a poskytoval rozumné vysvetlenie toho, čo sa medzi sťažovateľom a navrhovateľom skutočne odohralo a rozhodli tak na základe argumentu, ktorý bol v zjavnom rozpore s obsahom spisu.“

V závere svojej sťažnosti sťažovateľka namieta, že všeobecné súdy nesprávne aplikovali ustanovenia o premlčaní podľa ustanovenia § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, vychádzajúc z výkladu, že „všetky predĺženia desaťročnej premlčacej doby, ktoré Obchodný zákonník umožňuje (napr. zo zákona, dohodou, písomným vyhlásením) sú limitované maximálnou desaťročnou dobou. ... Uvedené súdy však túto skutočnosť nebrali do úvahy, nezaoberali sa ňou a ani vznesenou námietkou premlčania a upriamili sa iba na záväzný právny výklad a názor NS SR, že v danom prípade nemohla premlčacia doba začať plynúť skôr ako bola splatnosť záväzku dňa 2. 3. 2004.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Základné právo sťažovateľa spoločnosti S., s. r. o... uvedené v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Obdo 55/2010 a Krajského súdu v Žiline v konaní vedenej pod č. k. 14 Cob 194/2009 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Obdo 55/2010 zo dňa 29. 11. 2010 a rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 14 Cob 194/2009 zo dňa 11. 11. 2009 zrušuje a vec vracia na nové konanie.

Najvyšší súd SR a Krajský súd v Žiline je povinný spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi trovy konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 261,82 eur... na účet JUDr. M. R... do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú

neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že prípadné porušenie práva na súdnu ochranu podľa siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a jeho porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru je potrebné posudzovať spoločne a niet medzi nimi zásadných odlišností.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51

ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05). Ústavný súd tiež nie je ani orgánom oprávneným zjednocovať právne názory všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09); v konkrétnych prípadoch posudzuje ústavný súd len ich ústavnú akceptovateľnosť (III. ÚS 313/2010).

O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Základné právo na súdnu ochranu však neznamena nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

1. K namietanému porušeniu základných práv krajským súdom

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie o dovolaní ústavný súd považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy (m. m. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04) a vzhľadom na to je v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde považovaná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09). Z tohto dôvodu bola aj sťažnosť sťažovateľky doručená 22. marca 2010 odmietnutá uznesením č. k. II. ÚS 470/2010-21 z 10. novembra 2010 z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu, pričom ústavný súd súčasne konštatoval, že v prípade, ak nedôjde v dovolacom konaní k zrušeniu, resp. k zmene napadnutého rozhodnutia, je daná právomoc ústavného súdu tak na preskúmanie dovolacieho rozhodnutia, ako aj odvolacieho rozhodnutia a zákonná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti plynie od doručenia dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu (m. m. II. ÚS 324/2010, III. ÚS 192/2010, IV. ÚS 245/2010, porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54 a tiež rozhodnutia ústavného súdu III. ÚS 192/2010, II. ÚS 324/2010). Z uvedeného dôvodu ústavný súd preskúmal na podklade tejto sťažnosti aj ústavnú akceptovateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podstatou sťažovateľkiných námietok vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu krajského súdu je jej nespokojnosť s tým, že krajský súd určil sťažovateľke povinnosť plniť priznanú

sumu na účet inej osoby než žalobcovi bez rozhodnutia o pripustení zmeny návrhu, pričom zmenou rozsudku okresného súdu mal porušiť zásadu dvojinstančnosti súdneho konania a zvýhodniť účastníka konania stojaceho vo vzťahu k sťažovateľke na opačnej procesnej strane, ďalej že neprihliadol na vznesenú námietku premlčania, ako aj kompenzačnú námietku sťažovateľky, nesprávne vyhodnotil sťažovateľkou predložené listiny a neprihliadol na všetky predložené dôkazy (v čom vidí porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania), taktiež že sťažovateľka nemala možnosť vyjadriť sa k veci pred odvolacím súdom a napokon aj že rozsudok je neodôvodnený a nepreskúmateľný.

K postupu okresného súdu, ktorý pred vydaním meritórneho rozhodnutia nerozhodol podľa § 95 OSP o návrhu žalobcu, aby v prípade priznania žalovanej sumy bola táto zaplatená na účet postupníka, t. j. obchodnej spoločnosti A., s. r. o., krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že túto procesnú situáciu neponíma ako „jednoznačný a zrejmy návrh žalobcu na zmenu žaloby o ktorej by bolo potrebné rozhodovať podľa § 95 ods. 1, 2 O. s. p. Pokiaľ teda okresný súd postupoval v konaní v zmysle pôvodného petitu tak, ako vyplýval z podanej žaloby žalobcu zo 17. 2. 2004, bolo zrejmé, že zvolil prvú alternatívu a to nemalo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, na ktoré by bolo nevyhnutné prihliadať zo strany odvolacieho súdu. V tomto smere krajský súd odkazuje i na úpravu v § 212 ods. 3 O. s. p., v zmysle ktorého na prípadné vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd len, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“. Je nesporné, že krajský súd, ktorý v odvolacom konaní zmenil rozsudok okresného súdu, svojím postupom a rozhodnutím akceptoval dodatočný návrh žalobcu na určenie plnenia na účet postupníka. Podľa názoru najvyššieho súdu uvedeného v uznesení sp. zn. 1 Obdo 55/2010 z 29. novembra 2010 zmenou rozsudku okresného súdu krajský súd len určil iný subjekt na plnenie. Ústavný súd nepovažuje tieto dôvody rozsudku krajského súdu za svojvoľné. Pokiaľ žalobca v priebehu konania požiadal, aby v prípade úspechu v spore bola sťažovateľka zaviazaná plniť žalovanú sumu na účet postupníka, týmto doplnením nedošlo k zmene rozsahu (rozšíreniu) ani k zmene povahy požadovaného plnenia a rovnako ani k podstatnej zmene rozhodujúcich skutočností a dôvodov, z ktorých žalobca odvodzoval uplatnené právo. Ústavný súd rovnako nezistil, že by krajský súd vyhodnotením procesnej situácie v tom smere, že v okolnostiach prípadu nejde o zmenu žaloby, rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov, ktorý je súdnym orgánom oprávneným na

zjednocovanie tejto judikatúry. Žiada sa pritom dodať, že rozpor s judikatúrou v tejto otázke sťažovateľka v sťažnosti ani nenamietala a svoju argumentáciu obmedzila na vlastný právny výklad danej otázky. Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že krajský súd (a pred ním okresný súd) nepostupoval v konaní v zhode s právnymi názormi sťažovateľky, preto ešte neznamená, že došlo k porušeniu ňou označených základných práv.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre viackrát zaradil požiadavku dvojinštančnosti konania medzi ústavno-procesné zásady (II. ÚS 195/06, III. ÚS 239/08), z čoho vyplýva aj to, že ak v podmienkach konkrétneho súdneho konania porušenie tejto zásady ústavný súd zistí, potom je založená jeho právomoc vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne aj základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a základného práva na rovnosť účastníkov konania. Súčasne však ústavný súd zastáva právny názor, že ak rozhodnutie odvolacieho súdu o zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa má oporu v procesných pravidlách rozhodovania o odvolaniach uvedených v Občianskom súdnom poriadku, potom takýto postup nie je možné bez ďalšieho považovať za porušenie zásady dvojinštančnosti konania (m. m. I. ÚS 245/08).

V súvislosti so sťažovateľkinou námietkou o porušení zásady dvojinštančnosti súdneho konania, ktorej sa mal krajský súd dopustiť zmenou rozsudku okresného súdu v časti nevyjadreného určenia plnenia na účet postupníka, ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 220 OSP, podľa ktorého je odvolací súd povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 OSP) alebo na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 OSP). Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne objasnil dôvody zmeny rozsudku takto: *„Z dokazovania pred prvostupňovým súdom... bol zrejmy písomne udelený súhlas podľa § 530 Občianskeho zákonníka postupníkom zo zmluvy o postúpení pohľadávky z 27.1.2004 (č. l. 139 spisu), aby postupca, teda žalobca, vymáhal postúpenú pohľadávku 2 224 711,91 Sk vo svojom mene na účet postupníka. ... Pre rozhodovanie o priznaní takto uplatnenej pohľadávky, ktorá už patrila postupníkovi, teda spoločnosti A. s. r. o., bola zásadná právna úprava v § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia na žiadosť postupníka môže postupca vymáhať postúpený nárok sám vo svojom mene na účet postupníka. ... Bolo zrejmé, že došlo k naplneniu podmienok v*

zmysle citovanej právnej úpravy pre možnosť vymáhania predmetnej postúpenej pohľadávky žalobcom v rovine preukázania jeho aktívnej vecnej legitímácie a ktorá otázka bola okresným súdom zhodnotená správne. Uvedená právna úprava v hmotnoprávnom ustanovení § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa však mala premietnuť a odraziť i vo výroku rozhodnutia okresného súdu v merite veci, keďže rozhodovanie v rámci občianskeho súdneho konania je formou, spôsobom pre uplatňovanie hmotnoprávných nárokov účastníkov. V danom prípade krajský súd bol toho názoru, že okresný súd pri priznaní žalovanej pohľadávky vo výške 2 224 711,91 Sk, resp. v aktuálnom vyjadrení v peňažnej mene platnej na území SR od 1. 1. 2009 vo výške 73 846,91 Eur, s príslušenstvom, mal rešpektovať i hmotnoprávnu úpravu a vyjadriť ju v merilórnom rozhodnutí tak, aby priznaná pohľadávka bola vyplatená na účet postupníka, a to v rámci a v súlade s udeleným súhlasom postupníka zo dňa 17. 2. 2004. V tejto časti bolo teda dôvodné zmeniť napadnutý rozsudok okresného súdu cez úpravu v § 220 O. s. p., keďže v predmetnej časti neboli splnené podmienky na potvrdenie ani zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a to v tej nevyjadrenej časti, dotýkajúcej sa vyplatenia priznanej pohľadávky na účet postupníka. Zmena predmetnej časti rozhodnutia sa priamo nedotýkala inak vecnej správnosti priznania uplatneného nároku žalobcu na vyplatenie žalovanej pohľadávky s príslušenstvom, v ktorej časti krajský súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 219 ods. 2 O. s. p. a súčasne poukazuje i na záväzný právny názor vyslovený v dovolacom rozsudku.“

Ústavný súd po preskúmaní citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu vo vo väzbe na ustanovenie § 220 OSP nezistil s prihliadnutím na aplikovateľnú judikatúru všeobecných súdov v tejto otázke, že by sa krajský súd dopustil porušenia ústavnoprosesnej zásady dvojinštančnosti súdneho konania, a tým aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto uvedenú námietku sťažovateľky považoval za nedôvodnú.

Vo vzťahu k ďalšiemu argumentu sťažovateľky spočívajúcemu v nesprávnom použití ustanovení o premlčaní žalovanej pohľadávky aplikovateľných v obchodno-záväzkovom vzťahu medzi žalobcom a sťažovateľkou krajský súd poukázal na záväzný právny názor najvyššieho súdu vyslovený v tejto veci rozsudkom sp. zn. 1 MOBdo 1/2007 z 27. augusta

2008. Uvedeným rozsudkom najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky podaného proti rozsudku okresného súdu č. k. 10 Cb 172/2004-78 z 18. februára 2005 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 20 Cob 175/2005-124 z 12. januára 2006 zrušil obidva napadnuté rozsudky súdov nižšieho stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zo záverov označeného rozsudku je zrejmé, že v predmetnom prípade došlo predchádzajúcim konaním všeobecných súdov k nesprávnemu právnemu posúdeniu otázky premlčania. Dohodu o splátkach považoval najvyšší súd za vyhlásenie o predĺžení premlčacej doby, ako to má na mysli ustanovenie § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, a preto premlčacia doba nemohla začať plynúť skôr, než sa záväzok stal splatným, t. j. pred 2. marcom 2004.

V tomto kontexte je nevyhnutné pripomenúť, že ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už raz na základe sťažnosti sťažovateľky doručenej 5. novembra 2008 posudzoval namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. I MOBdo 1/2007 z 27. augusta 2008 vrátane správnosti aplikácie pre daný prípad relevantných právnych noriem týkajúcich sa premlčania a ústavnej akceptovateľnosti výkladu podaného najvyšším súdom, pričom dospel k záveru, že opísaný právny názor najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený, ani za arbitrárny. V zmysle uvedeného preto ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 6/09-15 z 15. januára 2009 túto sťažnosť sťažovateľky odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vychádzajúc z týchto poznatkov a prihliadajúc na právny názor zaujatý v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 6/09-15 z 15. januára 2009 považuje ústavný súd argumenty sťažovateľky o nesprávnom vyhodnotení podmienok premlčania žalovanej pohľadávky uvedené aj v prerokovávanej sťažnosti za nedostatočné. Pokiaľ sa krajský súd v napadnutom rozsudku oprel o záväzný právny názor najvyššieho súdu, že k premlčaniu žalovanej pohľadávky do dňa jej uplatnenia na súde nedošlo, súčasne poukazujúc na nedostatok procesných, skutkových a právnych dôvodov, ktoré by opodstatňovali nerešpektovanie vysloveného záväzného právneho názoru najvyššieho súdu, konal tak v súlade s procesno-právnymi predpismi (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243 ods. 1 OSP). Ústavný súd zároveň konštatuje, že postup v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania) nemožno hodnotiť ako porušovanie

základných ľudských práv (obdobne II. ÚS 81/00). Porušenie ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu by bolo len také konanie súdu, alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom (m. m. III. ÚS 124/04, III. ÚS 22/2011).

Sťažovateľka namietala aj nesprávne vyhodnotenie svojej kompenzačnej námietky uplatnenej proti pohľadávke žalobcu. Ku kompenzačnému návrhu sťažovateľky krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol: *„Je zrejmé, že vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu o nevysporiadaní sa s kompenzačnou námietkou žalovaného bolo pristupované krajským súdom ako k novému tvrdeniu v rámci použitej obrany, ktorá obrana nebola produkovaná pred súdom prvého stupňa. Pre úplnosť však krajský súd nad rámec relevantných odvolacích dôvodov uvádza, že námietka žalovaného bola vznesená v rámci pojednávania na okresnom súde dňa 18. 2. 2005 (č. 1. 76 spisu), avšak bola formulovaná spôsobom, ktorý netvoril dostatočne základ pre možnosť jej vyhodnotenia ako spôsobilej kompenzačnej námietky v rovine nedostatočnej určitosti, konkretizovania vznesenej námietky. Pokiaľ by aj bola námietka ako taká v procesnej rovine spôsobilá na relevantné prejednanie a zaoberanie sa pri rozhodovaní okresného súdu, tak v hmotnoprávnej rovine krajský súd pre úplnosť poukazuje na nepreukázanie jej kompenzability z dôvodu jej spornosti, ako to vyplývalo i z poskytnutých informácií samotného odvolateľa, že o predmetnej protipohľadávke žalovaného vo výške 10 000 000,- Sk zmluvnej pokuty sa vedie samostatné súdne konanie okresného súdu v Žiline sp. zn. 11 Cb/108/2003, ktoré konanie doteraz nie je právoplatne skončené.“*

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že konajúci súd sa zaoberal otázkou, či možno použiť označenú vzájomnú pohľadávku sťažovateľky na započítanie a považovať ju za relevantnú obranu proti žalobcovi a svoje závery o nespôsobilosti jej použitia v sťažovateľkinom prípade náležite vysvetlil. Ústavný súd si všimol, že sťažovateľka okrem prejavu svojho nesúhlasu s dôvodením krajského súdu v zásade neuviedla v sťažnosti iné dôvody, pre ktoré možno považovať rozhodnutie krajského súdu za svojvoľné a porušujúce jej základné právo na súdnu ochranu. S prihliadnutím na uvedené, ako aj po preskúmaní predloženého spisu okresného súdu vedeného vo veci považuje hodnotenie sťažovateľkinej kompenzačnej námietky ako

neurčitej (v procesnej rovine) a nepreukázanej (v hmotnoprávnej rovine) krajským súdom za ústavne akceptovateľné.

Sťažovateľka taktiež poukazovala na rozdielny prístup súdov k účastníkom konania, ktorý sa mal prejavovať v tom, že dôkazy predkladané žalobcom mali byť brané vždy ako relevantné a dôkazy predkladané sťažovateľkou na jej obranu zase ako účelové a tiež na skutočnosť, že súd odmietol vykonať dôkazy navrhované sťažovateľkou.

Krajský súd riadne opísal dôvody zamietnutia návrhov na doplnenie dokazovania v odvolacom konaní, keď konštatoval, že *„dokazovanie pred súdom prvého stupňa bolo vo vzťahu k uplatnenému nároku a ostatnému rozsahu dokazovania dostatočné a to aj vo väzbe a v intenciách vysloveného záväzného právneho názoru NS SR v dovolacom rozsudku z 27. augusta 2008.“* Súčasne poukazujúc na obsah § 205a ods. 1 OSP vysvetlil, z akých dôvodov sa zaoberal len určitými odvolacími dôvodmi, keď okrem iného uviedol: *„Keďže žalovaný netvrdil ani nepreukázal splnenie niektorého z taxatívne uvedených dôvodov v citovanom zákonnom ustanovení, ako aj za konštatovania splnenej poučovacej procesnej povinnosti okresného súdu podľa § 120 ods. 4 O. s. p. (č. l. 179 spisu), tak nebolo možné na tieto novo tvrdené skutočnosti prihliadať v odvolacom konaní. Vzhľadom na procesný systém neúplnej apelácie, ktorý ovláda odvolacie konanie, krajský súd nemohol takto prihliadať napr. na tvrdenie žalovaného, že dohoda z 26. 2. 1999 je neplatná cez úpravu v § 407 ods. 1 OBZ, ktorej odporuje, že iným výkladom, než zastáva žalovaný, dochádza k porušeniu jeho základných práv chránených Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd a v danom prípade okresný súd nebol viazaný právnym názorom v dovolacom rozsudku ako arbitrárnym a nekoherentným rozhodnutím, ktoré vyložilo danú skutkovú situáciu medzi účastníkmi v rozpore s právom a teda neprávom nemôže zakladať právo, čo tvorí porušenie práva žalovaného ako účastníka na spravodlivý súdny proces...“*.

V napadnutom rozsudku sa krajský súd vyjadril aj k námietke týkajúcej sa predčasnosti žalobcom podanej žaloby, keď sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu považujúc za rozhodujúci skutkový a právny stav existujúci v čase vyhlásenia rozhodnutia všeobecného súdu. V podrobnostiach krajský súd uviedol, že *„ak v dobe podania žaloby pohľadávka uplatnená žalobou nebola splatná, ale táto splatnosť nastala do momentu*

vyhlásenia rozhodnutia vo veci, tak potom nie je možné nazerať na túto pohľadávku, práve okolnosťou plynutia času, za predčasnú a posudzovať jej nezrelosť ku dňu podania žaloby. Bolo by to v rozpore s § 154 ods. 1 O. s. p. Navyiac opäť i v tejto otázke krajský súd poukazuje na argumentáciu samotného odvolateľa, ktorý navrhol zaoberať sa kompenzáciou jeho protipohľadávky, t. z. za predpokladu, že pohľadávka žalobcu je splatná. I v tomto smere bola argumentácia odvolateľa vzájomne si odporujúcimi skutočnosťami pri napadnutí prvostupňového rozsudku okresného súdu kontraproduktívna.“.

Napokon z predloženého spisu okresného súdu nevyplývala ani opodstatnenosť sťažovateľkinej námietky, že sa pred odvolacím súdom nemal k veci možnosť vyjadriť. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní pred odvolacím súdom z 11. novembra 2009 ústavný súd naopak zistil, že krajský súd dal účastníkom konania vrátane sťažovateľky priestor na ich prednesy, oboznámil ich s celým dokazovaním v sporovej právnej veci v rozsahu listinných dôkazov a písomností vrátane vyjadrenia žalobcu k jej odvolaniu proti rozsudku okresného súdu.

Aj keď predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu nie je rozsudok okresného súdu, ústavný súd považoval za potrebné prihliadať aj na toto rozhodnutie v spojení so sťažnosťou napadnutým rozsudkom krajského súdu, keďže krajský súd sám odkázal v zmysle § 219 ods. 2 OSP na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu a ako už ústavný súd vyslovil, odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd preskúmaním obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a následnou konfrontáciou ich obsahu s obsahom vyžiadaného spisu vedeného vo veci okresným súdom zistil, že krajský súd do hĺbky preskúmal námietky sťažovateľky vecnej povahy tvoriace základ jej obrany, riadne sa s nimi vysporiadal a logickými argumentmi dospel k záveru o ich nedôvodnosti, čo krajský súd viedlo k potvrdeniu rozsudku okresného súdu vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi 73 846,91 €. Ústavný súd nezistil také porušenia ustanovení Občianskeho

súdneho poriadku, ako aj judikatúrou ústavného súdu (resp. Európskeho súdu pre ľudské práva) ustálených zásad a princípov spravodlivého procesu, ktoré by odôvodňovali záver súdu o porušení sťažovateľkou označených práv. Skutočnosť, že všeobecné súdy nepovažovali argumenty formulované sťažovateľkou za spôsobilé spochybniť, resp. vyvrátiť dôvodnosť žalobcom uplatneného práva, ešte neodôvodňuje záver o porušení sťažovateľkou označených základných práv. Základné právo na súdnu ochranu totiž neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti a nesignalizuje porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť smerujúcu proti nemu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv najvyšším súdom

Sťažovateľka svojou sťažnosťou síce namietala aj neústavnosť postupu najvyššieho súdu, presnejšie však nešpecifikovala, v čom konkrétne vidí porušenie označených základných práv. Takéto obsahové nedostatky sťažnosti však ústavný súd nie je oprávnený ani povinný z úradnej povinnosti odstraňovať. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, III. ÚS 24/2011). Len z celkového obsahu sťažnosti ústavný súd vyvodil, že podstatou sťažovateľkinho nesúhlasu s postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu je, že najvyšší súd v dovolacom konaní nezistil ani jeden dôvod prípustnosti dovolania a že v danej veci rozhodoval formalisticky, svojvoľne a arbitrárne.

Vzhľadom na uvedené vykonal ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj ústavný prieskum napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo 55/2010-465 z 29. novembra 2010. Odôvodnenie posudzovaného uznesenia je síce dôvodné hodnotiť ako neprímerane stručné, avšak ústavný súd nedospel k záveru o jeho vecnej nesprávnosti. V dôvodoch napadnutého uznesenia najvyšší súd predovšetkým konštatuje, že dôvody

prípustnosti dovolania pre zmätočnosť podľa § 237 OSP zistené neboli a nie je daná ani prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1 OSP, pretože ide o potvrdzujúci rozsudok vo veci samej a krajský súd určil len iný subjekt na plnenie, čo nemožno považovať za zmenu rozsudku vo veci samej.

Keďže v sťažnosti absentuje bližšie zdôvodnenie arbitrárnosti uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd sa podrobnejšie zaoberal najmä ústavnou konformnosťou právneho posúdenia dovolania ako neprípustného podľa § 238 ods. 1 OSP, a to vzhľadom na výrok napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý síce potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi 73 846,91 € s príslušenstvom, avšak súčasne rozsudok okresného súdu v časti nevyjadreného určenia plnenia na účet postupníka zmenil tak, že priznanú peňažnú sumu zaviazal zaplatiť sťažovateľku na účet postupníka.

Podľa § 238 ods. 1 OSP je dovolanie tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Z dostupnej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 238 ods. 1 OSP je založená na zásade diformity, teda na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa, o ktorej možno hovoriť len vtedy, ak sú nimi odlišne stanovené alebo deklarované práva a povinnosti účastníkov (R 36/2006). Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol, alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (t. j. vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku prvostupňového súdu v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok (m. m. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 80/2008 z 19. júna 2008).

Ústavný súd zohľadňujúc uvedenú judikatúru najvyššieho súdu preto nepovažuje v okolnostiach prípadu právny záver najvyššieho súdu za ústavne neudržateľný. Z obsahového hľadiska je potrebné najvyššiemu súdu prisvedčiť, že krajský súd ako súd

odvolací práva deklarované žalobcovi nezmenil, teda vlastne rozsudok potvrdil a určil len iný subjekt, na účet ktorého je sťažovateľka povinná priznanú sumu zaplatiť.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť ani medzi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 55/2010 z 29. novembra 2010 a základnými právami alebo slobodami, porušenie ktorých sťažovateľka namietala, uvedeným rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv, a preto bola jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2011